

התחדש הלימודים, עתידים אותם ילדים להמחין שוב להוריהם ארבע-חמש שעות. מרגע נעילת שערי בית-הספר ועד לבוא הוריהם הביתה כחום עבודתם.

אין מרכזי קניות. התושבים העובדים חייבים לכתז רגליהם קילומטרים כדי לקנות מזון. את המצב ניצלו מספר סוחרים זרזים, אשר הקימו בין עמודי הברז בתים הנויות מאולתרות. בתנאים תברורי אתיים מחרידים הם מוכרים מיצרכי יסוד במחירים מופקעים.

תפילה בליכט. רבים מהגרוזינים דתיים. אפילו ברוסיה הכירו השלטונות בחובה להעמיד לרשותם מקומות-תפילה. לא כן בישראל. והם הקימו לעצמם בתי תפילה משרידי הליפטים, שבהם הביאו חפציהם ארצה.

אטובוס עובר ברובעיהם פעם בשעה — ולא תמיד בזמן. מועדוני-תרבות חסרים. לצעיריהם אין מגרשי-ספורט.

הגורע מכל — לתושבים אין כל קשר עם סניף משרד-הקליטה השוכן במרכז אשדוד.

הווי

מיספר צמוד למדד

האינפלציה הדוהרת פוגעת קשה בלקוחותיהן של הפרוצות

„לפני שנתיים, אם היה בא אלי איזה חייל מיסכן ומבקש הנחה, הייתי הולכת איתו בשביל עשר ל"י. למה עשר ל"י עוד היה כסף אז.

„היום, יבוא אפילו מלאך מהשמים — פחות מחמישים אני לא זזה.”

שרה היא פרוצה שחרחרת ונאה עדיין, המוכרת יפה בשטח הנמל בחיפה. כשאר חברותיה, ובדומה ליצרנים אחרים במשק, מיהרה שרה להעביר את האינפלציה ומחירי תוללת מכתפיה לשכם הלקוחות, ומחירי ריה האמירו לשחקים, בייחוד בשנה האחרונה. בעד שירות מעולה, שעלה במונה

מצב דברים שערויית זה אינו מיוחד לגרזולאנד: אלפי שכונות אחרות בארץ, שהוקמו באתה השיטה, מיבני הציבור מוקמים בין שנתיים לחמש שנים לאחר השלמת בנייני המגורים.

עולי ארצות-המזרח ניכנעו לשיטה. עולי המערב המפוקים עקרו עד מהרה ל"שכונות מבוססות — מה גם שלגביהם היתה הבעיה פחות חריפה: לרבים מהם מכונות פרטיות, ורק אחוז נמוך מנשור תיהם עובדות.

שינאה פומבית. ברובעי הגרוזינים ו במעונותיהם הגיעו גילויי התיסכול וההתמרמרות לשיא. רבים מהם פיתחו שינאה לזהות המדינה ולמוסדותיה. לפני חצי שנה עוד חששו להביע בגלוי את הרגשתם. עדיין היו אופטימיים.

כיום המצב שונה: חלק הארי מבין היוריי דים המתגוררים כיום בווינה — הם גרוזינים. רבים מישראל עומדים ללכת

העמודים הסתומים בגרוזאנד

בית-כנסת בתוך ליפט

כחית שלה, מטעם הסרסור, היא שלא לש"כב עם גבר תמורת פחות מחמישים ל"י. „הוא אמר לי שלא משתלם לו בפחות.” היא מספרת.

לירה חדש. רותי וציונה הן אחיות. אימן היתה זונה, אביהן היה הסרסור שלה. רותי, הבכורה, יצאה לכביש בגיל 15. ציונה בגיל 13 וחצי. לגביהן, היתה זו דרך היים רגילה ונורמלית.

כיום, הן עובדות בסימטות יפו. על אינפלציה ויוקר-מחייה לא שמעו, אולם את עובדות-ההיים הן מכירות יפה. „פעם הייתי עושה בלילה טוב 400—500 ל"י.” מספרת ציונה. „היום אני מגיעה לאלף ל"י. 400 ל"י זה בשבילי לילה חלש, היום.”

למה עלו מחיריהן? „המחיר של הסמים (המשך בעמוד 22)

חמישים ל"י. מקבלת כיום שרה פי ארבע. **גברת טלפון.** לשרה יש מדד פשוט לקביעת מחירה: מחירי הדירות. כיום היא בת 26, היא יודעת שלא תוכל להמשיך לעמוד על הכביש שנים רבות, וחולמת לרכוש לעצמה דירה משלה. „אני רוצה להיות גברת טלפון.” היא מגלה.

אולם, מאחר שמחירי הדירות מרקרי עים שחקים — היא הצמידה את מחירה למדד יוקר-הבנייה. חד וחלק.

התמונה דומה פחות או יותר בשאר המקומות בארץ — בין אם מעניקת השיר רות צריכה דירה או לפרנס סרסור.

יפה, קטינה בת 16, העובדת בסמוך לשרה, ונמצאת במיקצוע מזה שנתיים, איננה מבינה הרבה בכלכלה, לא יודעת אפילו מה פירוש המילה אינפלציה. היא יודעת רק שהוראת הקבע הנרי

חנות בין עמודי השיכונים
תנאים חברותיים מחרידים

בעקבותיהם. באשדוד מקללים את המדינה בראש חוצות. האווירה מורעלת.

שיסבלו. האומנם כה קשה לתכנן את הבנייה בצורה הגיונית, כך שבד"בבד עם בניית הדירות יבנו גם מיבני-ציבור חיוניים?

„זה כלל לא קשה.” השיב צבי צילקר, ראש עיריית אשדוד, „אלא שהכל זה תהוירובוהו אחד גדול ואין עם מי לדבר. אין חוק ואין תיאום בין בניית הבתים והשרותים. במישרדי הממשלה רווחת ה"הרגשה כי זה כלל לא נורא אם האזרחים יסבלו, עד אשר ייבנו השרותים.”

באופן תיאורטי, משרד-השיכון חייב לבנות דירות ומרכזי קניות. משרד-הדחות חייב לדאוג לבתי-כנסת. משרד-הבריאות לטיפות-חלב. קופת-חולים למרפאות. וה" עיריה, בעזרה כספית ממשרד-החינוך, חייבת לדאוג למיבני-חינוך.

באופן מעשי, המצב הוא שמישרדי ה" ממשלה הנוגעים בעניין מתחילים לנסות להשיג תקציבים למיבני הציבור — רק זמן רב אחר שמיבני המגורים כבר קיימים.

„האמת היא שעד לזמן האחרון לא היינו טובים יותר ממישרדי הממשלה.” מודה צילקר. „כאשר משרד-השיכון היה מגיש

שיכון גרוזאנד בלב ההזיות — מראה מן הכביש
„לילה אחד, נשרוף את הכל.”